

Anne Feddema schildert het wonderbaarlijke van de eigen tuin

De tuin van Anne Feddema vormde de inspiratiebron voor de tentoonstelling *Eden en daarbuiten*, die nu te zien is in het Melklokaal. Deze tuin wordt soms zo groot als een oerwoud. Nog immer zit zijn werk vol leven en verhalen.

Beeldende kunst

Marije Bouman

Anne Feddema (Leeuwarden, 1961) is bekend als schilder van wervelende landschappen waarin in de marge de verhalen uit de Griekse mythologie worden verbeeld. De mens speelt daarin naast de goden maar een betekenisloze rol en staat verwonderd naar de ontzagwekkende natuur te kijken, zoals Caspar David Friedrich dat al deed in de romantiek, begin negentiende eeuw.

Feddema hecht belang aan het

immense vlechtwerk van onze culturele erfenis die tot zoveel schoonheid heeft geleid en refereert daar ook geregeld aan met een knipoog. Als Friese schrijver weet hij daar eveneens raad mee. In zijn laatste verhalenbundel *De triennen fan Cheetah* spelen de beeldend kunstenaars Edvard Munch en Wassily Kandinsky een rol van betekenis. Feddema is voor deze bundel genomineerd voor de Rink van der Velde-prijs die vandaag wordt uitgereikt.

Het multi-talent is zijn onderwerpkeuze op het beeldende vlak steeds dicht bij huis gaan zoeken. Zijn tuin maakt deel uit van zijn beleveningswereld. Een omheind stukje

grond in Leeuwarden van zo'n vijftig vierkante meter met een berk en andere bomen, planten, katten en vogels. Hij kijkt er dagelijks op uit, vanuit zijn atelier aan huis. De afgelopen acht jaar is zijn benadering van de wereld verschoven van wervelende landschappen waarin de mythologie een onmiskenbare plaats inneemt naar een wereld van verwondering dicht bij huis. De rust is enigszins in het werk neergedaald, kleuren liggen dicht bij elkaar en er heerst een gefilterd licht.

Op de bovenetage in het Melklokaal is een speciale stelling aangebracht waar de bezoeker omheen en onderdoor kan lopen. Zeker vijftig kleine, organische schilderijen op papier worden daar getoond. Beneden hangen de grotere schilderijen. Een daarvan is het gelaagde *Avondtuin* dat in de verte wel wat aan de oerwouden van de douanier Henri Rousseau doet denken maar dan ondoordringbaarder en expressiever geschilderd.

Een ander schilderij dat opvalt en in voornamelijk monochrome roodbruine tinten is opgezet, is het landschappelijke *Wandeling met hondje herfstlandschap* dat monumentaal

naar voren springt. De lucht is als een doorploegde akker en een waaghalzerige boom twijfelt om de zon aan te raken die haar centrale positie heeft ingenomen. Verderop valt een regenbuitje. Anne Feddema kijkt naar het weer, naar de jaargetijden, naar de klimop in de tuin, de vogels en hij had een hondje waarmee hij wandelde, dat doodging en dat hij zich nu droomt. Hijzelf en dit hondje komen geregeld in zijn schilderijen terug en stellen de maat van de tuin

en de wereld daarbuiten.

Toch is de rust van Feddema altijd relatief. De schilderijen zijn in meerdere lagen verf opgebouwd met energieke en losse halen van de schilderkwast. De kleuren zijn meer gedekt, aards of juist pasteltint-achtig dan voorheen en er heerst vrolijkheid tussen de wirwar van bomen, takken en gebladerte, met hier en daar de zinsbegoochelende kleurbollen en lichtvlekken die hem zo eigen zijn.

Het geheel neigt naar abstractie, ware het niet dat af en toe een vogel of een kat ons met beide benen op de grond zet. Feddema zegt hierover dat hij telkens naar een nieuwe vorm zoekt maar dat dit even onmogelijk is als het zoeken naar een alchemistische verbinding van goud. Met name zijn benadering volgt altijd uit het voorafgaande, zo blijft het werk eerlijk en consistent. Anne Feddema heeft opvallend genoeg moeite met een duidelijke vorm, het werk ontleent zijn kracht vooral aan de vitaliteit, kleur, sfeer en een doorleefde huid.

De expositie *Eden en daarbuiten* is tot en met 13 maart te zien in het Melklokaal te Heerenveen

De schilderijen zijn in meerdere lagen verf opgebouwd met energieke en losse halen van de schilderkwast

De werken van *Winterlicht vogel boom* en *Avondtuin* van Anne Feddema. Foto Linus Harms